Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 120

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 * Haziran 2004

İnsanlığın geleceği haydutların eline teslim edilemez.!

NATO'ya ve emperyalizme karşı direnen halkların safında yeralalım!

6. ay zamları gündemde...

İnsanca yaşamaya yeten bir ücret için mücadeleye hazırlanalım!

Altıncı ay zamlarına az bir süre kaldı. Hepimiz dört gözle yeni alacağımız zammı bekliyoruz. Çalışma koşullarımız ağır, iş saatlerimiz uzun. Bir çoğumuz sigortasız veya sendikasız çalışıyoruz. Bir de buna aldığımız sefalet ücretlerini ekledik mi, hayat bizim için çekilmez hale geliyor. Bugün dört kişilik bir aile için açlık sınırı 500 milyon, yoksulluk sınırı 1.5 milyar. Biz ise ya asgari ya da biraz üstünde bir ücrete talim yapıyoruz. Yani birçoğumuz açlık sınırının altında yaşıyor.

Zam dönemi geldiğinde yine her zamanki gibi asalak patronlar ağlamaya-sızlanmaya başlayacaklar. Fabrikanın/işyerinin kapanmaması, diğer patronlarla rekabet edebilmeleri için işçilerin fedakarlık yapmalarını isteyecekler. Kimi patronlar bu dönemde üretimi bilinçli olarak azaltıyorlar. Yani zam yapmamak ya da dönemi çok düşük bir zamla geçiştirmek için türlü kirli oyuna başvuracaklar. Bütün bunların yalan olduğunu bizler biliyoruz.

Patronlar her sene servetlerine servet katıyorlar. Yeni yeni fabrikalar kuruyor veya fabrikalarına yeni bölümler ekliyorlar. Kendileri en lüks semtlerde, lüks konutlarda oturuyorlar. Çocuklarını en iyi okullarda, olmadı Amerikalar'da okutuyorlar. Sürekli arabalarını değiştiriyorlar vb. Peki nereden geliyor bu değirmenin suyu? İşler iyi değilse, neden her gün saatlerce mesaiye bırakıyorlar bizleri? Ellerinden gelse bizi hiç ücret vermeden, karın tokluğuna çalıştıracaklar.

Her zam döneminde patronların tümü sözbirliği etmiş gibi aynı oranda zaman yapıyorlar. Çünkü onlar örgütlü bir tutum sergiliyorlar. Birlikte hareket ediyorlar. Çıkarları bir, çünkü hepsi bizleri sömürerek servet biriktiriyorlar.

Peki ya biz? Bizler ise örgütsüz ve dağınık bir şekilde tamamen kendimizi patronların insafına bırakıyoruz. Bu ise, tavuk kümesini tilkiye emanet etmeye benziyor. Bundan dolayı patronların yaptığı komik zamları ancak aylığımızı aldığımızda öğreniyoruz. Oysa yasaya göre patron, yapacağı zammı onbeş gün önceden işçiye bildirmek mecburiyetinde. Yapılan komik zamları öğrendiğimizde birçoğumuz hayal kırıklığına uğruyoruz. Ya yalnız başımıza idareye gidip itiraz ediyoruz, ya da çekip gidiyoruz. İtiraz edenlere de patronlar genelde kapıyı gösteriyor. Zaten patronların istediği de budur.

Bu zam döneminde aynı şeyleri yaşamayalım. Önden hazırlanalım. Ortak talebimiz "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret" olmalıdır. Patronun karşısına tek tek değil, topluca çıkalım. Kendimize ve arkadaşlarımıza güvenelim. Önden ne kadar zam isteyeceğimizi belirleyelim. İçimizden birkaç kişiyi temsilci olarak seçelim. Buna "Zam dönemi komitesi" de diyebiliriz. Bu arkadaşlar taleplerimizi patronlara bildirsinler. Elbette biz de sonuna kadar bu arkadaşların arkasında olmalıyız. Patron taleplerimizi karşılamazsa üretimden gelen gücümüzü kullanarak iş yavaşlatalım, duruma göre iş bırakalım. Unutmayalım ki, ancak birlikte mücadele edersek taleplerimizi asalak patronlara kabul ettirebiliriz. Yoksa sefalet ücretine mahkum olmaya devam ederiz. Bu durumda yakınmaya da hakkımız olmaz.

İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret için...

Asgari Ücret Tespit Komisyonu, Temmuz ayı itibarıyla geçerli olacak yeni asgari ücretin belirlenmesi için ilk toplantısını 28 Mayıs'ta gerçekleştirdi. Halen net 303 milyon olan asgari ücretin yeni miktarı birkaç toplantıda belirlenecek.

Komisyona işçi tarafını temsilen Türk-İş katılıyor. Türk-İş'in talebi, asgari ücretin en düşük memur maaşı düzeyinde olmasıdır. Bu ise net 480 milyona tekabül ediyor. Patronlar adına açıklama yapan TİSK Başkanı Refik Baydur ise, asgari ücreti arttırmanın büyük bir hata olacağını söylüyor. Sömürücü asalaklara göre asgari ücret 303 milyondan fazla olmamalı.

Görünen o ki, bir kez daha aynı oyun oynanacak. Komisyonda bizleri, yani asgari ücretle çalışan işçileri Türk-İş temsil ediyor. Türk-İş gibi yönetimi patron uşağı bir konfederasyon, yazık ki halen bizler adına "pazarlık" yapmaya devam ediyor. Türk-İş bürokratlarının dile getirdikleri rakam için mücadele etmeleri elbette beklenemez. Patronların istediğini R. Baydur açıkladı. AKP hükümetinin de sermaye uşağı olduğu hesaba katıldığında tablo netleşiyor. İşçi düşmanları ve sendika ağalarının belirleyeceği asgari ücretin miktarını tahmin etmek zor değil.

İşçiler asgari ücretin belirlenmesinde aktif bir taraf olmadığı sürece aynı mizansen devam edecek. İşçi sınıfı kendi talepleri doğrultusunda örgütlü tepkisini ortaya koymadığı sürece bu sefalet ücretine mahkum kalacaktır. Patronlar, onların hizmetindeki hükümet ve sendikaların başına çöreklenmiş bir kısım sendika ağası... Bunlar ne diye işçinin ücretin iyileştirsin ki?

Bakın patronlara... Bu sömürücü asalaklar TÜSİAD, TİSK, TOBB, MESS, MÜSİAD, USİAD, İTO ve daha pek çok yerde örgütlüler. Hemen her iş kolunun patronları da ayrıca örgüt kurmuşlar. Oysa biz kendimiz ve geleceğimiz için hiçbir adım atmıyoruz. Zira örgütsüz olunca, bu düzende söz söyleme hakkımız fiilen ortadan kalkıyor. Bizim adımıza konuştuğunu söyleyen Türk-İş ağalarının ise, figüranda bir farkları yok. Orada bulunuyorlar, çoğu zaman patronlarla, bazen de hükümetle sürtüşme halinde oldukları görüntüsünü yayıyor sonra da onların dayattıklarına imza atıyorlar. Bu gösteriler, esas olarak işçileri oylamayı amaçlayan kirli bir oyundan ibaret. Çünkü onlar kapalı kapılar ardına işçi sınıfının çıkarlarını sermayeye satıyorlar.

Ülkemizde 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 480 milyon, yoksulluk sınırı ise bir buçuk milyardır. Ama asgari ücret 303 milyon!

Eğer bize dayatılan bu sefalet koşullarını değiştirmek istiyorsak birleşmekten, örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka yolumuz yoktur. Asgari ücretin bizlerin talepleri doğrultusunda belirlenmesi için örgütlenmeli, bu doğrultuda sendika bürokratlarına baskı uygulamalıyız. İşçi sınıfı adına iş yapmayan, bundan dolayı da bizleri temsil etmeyen sınıf işbirlikçisi hainleri sendikalarımızdan kovmalıyız.

"İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf bir asgari ücret" talebiyle mücadeleyi yükseltmek göreviyle karşı karşıyayız.

Emperyalizme ve NATO'ya karşı 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

28-29 Haziran'da gerçekleşecek NATO Zirvesi'ne az bir süre kaldı. Haydut takımının İstanbul buluşması, halkların başına örülecek yeni çorapların tasarlanacağı bir toplantı olacak.

Zirvede, Irak halkının direnişi karşısında batağa saplanan ABD emperyalizmini kurtarmanın çaresine bakılacak. Yanısıra emperyalist haydutlar yeni Irak, Afganistan, Filistin vb. yaratmak için Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) nasıl tatbik edileceğini de enine boyuna tartışacaklar.

Emperyalistlerin, halkları köleleştirme saldırısının onlarca ülkeyi kapsayacak şekilde genişletilmesi gündemde. Savaş kundakçıları tarafından yapılan açıklamada; işgal edilenler hariç 22 ülkenin daha listeye ekleneceği söyleniyor.

Filistin, Afganistan ve Irak örneklerinin de gösterdiği gibi, halklar çapulculara karşı direnişi seçiyor. Her onurlu halkın aynı yolu tercih edeceğine kuşku yok. Bu da öncelikli hedef seçilen 22 ülkenin yıkıcı saldırılara maruz kalabileceğini gösteriyor.

İşte NATO'nun İstanbul zirvesinde bu saldırıları planlayacaklar. Dahası, hangi ülkenin ne tür roller üstleneceğini de netleştirmeye bakacaklar. Türk sermaye iktidarı bu kanlı rolde önemli bir aktör olmaya aday. Ankara'daki Amerikan uşakları, çapulculara hizmet etmeye hazır olduklarını her vesileyle dile getiriyorlar. Bunun son örneği 2002'de Afganistan'da işgal gücüne 8 ay süreyle komuta etmesidir. Nitekim önümüzdeki yılın başında NATO şemsiyesi altında tekrar Afganistan'a asker gönderme planları şimdiden tartışılıyor.

Görüldüğü gibi sermaye iktidarı üç-beş milyar dolar koparmak uğruna, Irak ve Filistin halklarını katleden işgal ordularının hizmetine girmeye hazırlanıyor. Bunun anlamı, Irak halkının direnişini ezmek için Amerikan askerlerine kalkan olmaktır.

NATO Zirvesi öncesinde Ankara'ya gelmeye hazırlanan halkların katili Bush, bu konuya dair isteklerinin pazarlığını yapacak.

Bush ve savaş çetesi, BOP kapsamında Türkiye'yi bir sıçrama tahtası olarak kullanmak istiyor. Bu uğursuz role hazırlanan egemenler, görecekleri hizmet karşılığında önlerine atılacak dolarların hesabını yapıyor. Kısacası yine kirli bir "kan ticareti" ile karşı karşıya bulunuyoruz.

28-29 Haziran'a hazırlanan caniler sürüsü, karşılarında anti-emperyalist güçleri de bulacak. Zira dünya işçi ve emekçileri ile anti-emperyalist güçler de hazırlık yapıyor. Zirveden bir ay önce başlayan NATO ve savaş karşıtı eylemler Ankara'da ve İstanbul'da yapılacak kitlesel miting ve gösterilerle doruğa çıkacak.

Her zaman İMF-TÜSİAD saldırı programları ile karşı karşıya kalan işçi sınıfı da bu mücadelede en ön safta yer almakla yükümlüdür. Halkların katillerine ve yerli işbirlikçilerine karşı direniş bayrağını dalgalandırmak zamanıdır. Bu mücadeleye güç katmak için fabrikamızı, işyerimizi, mahallemizi... kısacası bulunduğumuz her mekanı mücadele alanına çevirmeliyiz!

İşgalci haydutlara karşı direnen Irak halklarıyla dayanışmaya...

Nisan 2003'ten beri Irak işgal altında. Bu ülkeyi yerle bir eden Amerikan-İngiliz emperyalistleri, bekleneceği gibi Irak halkı tarafından hiç de hoş karşılanmadı. Saldırganlar, çiçeklerle karşılanacaklarını iddia etmişlerdi. Ancak direnişle karşılandılar.

Irak'ı işgal etmek için öne sürülen gerekçelerin tümü yalandı. Nitekim işgalden kısa süre sonra yalanlar peşpeşe açığa çıktı. Savaş borazanı sermaye medyası bile, işgali destekleyen haberlerin gerçek olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Bunun üzerine çapulcu haydut takımı Irak'ı, "özgürlük ve demokrasi" götürmek için işgal ettiklerini söyler oldular. Tabii bu da iğrenç bir yalandı. Zira bir ülkeyi yakıp yıktıktan, halkını kıyımdan geçirdikten sonra "özgürleştirdim" demek, hem o halkla hem de tüm dünya halklarıyla alay etmektir.

Elbette gerçek, işgalcilerin söylediklerinin tam tersiydi. Onlar, yani emperyalist zorbalar ile işbirlikçileri demokratik hak ve özgürlüklerin baş düşmanlarıdır. Bunu her icraatlarında görmek mümkündür. Çünkü işgalciler Irak'ı bir kan deryasına çevirdiler. Mahalle ve köyleri bombalıyorlar, düğünlere füze atıyorlar, rastgele çevreye ateş açıp insanları katlediyorlar. Yanısıra milyonlarca Iraklı'yı işsizlik, yoksulluk ve açlığa mahkum etmiş durumdalar. Bu dehşet verici tablo, Amerikan-İngiliz çapulcularının nasıl bir "demokrasi" ihraç ettiğinin açık bir göstergesidir.

Halkların özgürlüğünü savunanlar, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı çıkanlardır. Irak halkının maruz kaldığı zorbalığı teşhir eden, buna karşı yükselen direnişi destekleyenler de anti-emperyalist güçlerdir. Ebu Garib zindanındaki vahşeti gösteren fotoğraflar, işgale karşı direnişin ve bu direnişi desteklemenin ne kadar önemli olduğunu çarpıcı bir şekilde gösterdi.

Bush ve savaş çetesine destek verenler, hangi gerekçeyle olursa olsun Irak'ın işgalini mazur gösterenler bu barbarlığın suç ortaklarıdır. Sermaye iktidarı ve AKP hükümeti de bu suç ortaklığında başı çekenlerdendir. Zira hem Filistin halkını katleden siyonist İsrail'le stratejik işbirliği içindeler, hem de Irak halkına her türlü zulmü reva gören ABD emperyalizmine uşaklık ediyorlar.

Filistin'de, Irak'ta, Türkiye'de veya dünyanın başka bir yerinde işkence vahşetine ve her türlü zorbalığa sessiz kalanların, bu insanlık suçlarına karşı verilen mücadeleyi desteklemeyenlerin... artık onurlu bir insan olarak yaşamlarını sürdürmelerinin imkanı yoktur.

Tüm kötülüklerin kaynağı olan barbarlık düzenine karşı mücadele etmek başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, haysiyetli olduğunu söyleyen her insanın görevidir. Bu ise hem işgale ve işgalcilere, hem de onların işbirlikçilerine karşı durabilmek ve direnen halklarla dayanışma içinde olmakla mümkündür.

Siyonist İsrail, NATO'dan aldığı destekle Filistin halkını kıyımdan geçirebiliyor

Gazze Şeridi'nde bulunan Refah mülteci kampının adını işitmeyen kalmadı. Zira Filistin topraklarını işgal eden İsrail ordusu bu kampta büyük bir kıyım yaptı. İsrail saldırısını protesto eden kamp sakinlerinin üstüne helikopterlerden füzeler fırlatıp, tanklardan ateş eden İsrail askerleri, onlarca kişiyi katletti, yüzlercesini de yaraladı. Ölenlerin yaklaşık yarısı çocuktu. Dozerlerle ev ve işyerlerini yıkan siyonistler, binlerce Filistinli'yi de evsiz bıraktı. Yıkımdan önce uyarı yapmayan İsrail ordusu, Filistinliler'in eşyalarını almasına da engel oldu. Ambulansların çalışmasını engellemek için yollar kullanılamaz hale getirildi. Elektirik şebekeleri tahrip edildi, su boruları ve kanalizasyon hatları patlatıldı. Bununla yetinmeyen İsrail askerleri, ekili alanların üzerinden buldozerlerle geçerek bu alanları da tahrip etti.

Yani İsrail on yıllardır yaptıklarını son olarak Refah mülteci kampında tekrarladı. Kudurmuş gibi saldıran İsrail askerleri, evinin içinde bulunan 3 yaşındaki kız çocuğu Revan Ebu Zeyd'in başına kurşun sıkacak kadar canileşmiştir.

Bu zorbalık dünyanın gözleri önünde gerçekleşti. Bu akıl almaz vahşete, gösterilen tepkiler kınama açıklamalarıyla sınırlı. Buna müslümanlığı istismar ederek oy toplayan AKP'li başbakan ve bakanlar da dahil. İsrail'i kınayanların hiçbiri, bu terörist devlete yaptırım uygulamayı gündemine bile almadı.

Türkiye dahil Arap ülkeleri ile müslüman devletler de, İsrail'i kınayan altı boş nutuklar atmakla yetindiler. Yani boş laf çok ama icraat yok. Bu tutumun sonucu ise, İsrail'le suç ortaklığıdır.

Kudüs ve Batı Şeria'da yaşayan Filistinliler'in etrafını duvarla çeviren İsrail, Gazze Şeridi'nin dış dünyayla tek bağlantı noktası olan Mısır sınırına da derin hendekler açıyor.

Nazi zihniyetinin izinden giden siyonistler, savaş ve terör örgütü NATO tarafından desteklenmektedir. İsrail devletinin zorbalıkta sınır tanımaması bu destek sayesindedir.

Unutmamak gerekir ki, Filistin halkının direnişi, bizim de direnişimizdir. Bundan dolayı her onurlu işçi ve emekçi, dahası insan olma iddiası taşıyan herkes bu direnişle dayanışma içinde olmakla yükümlüdür. Bu dayanışma hem bir insanlık görevidir, hem de işçi sınıfının sosyal kazanımlarını gaspeden, özelleştirmeyi, işsizliği, esnek üretimi, kölelik yasalarını, örgütsüzlüğü, sefaleti dayatan sermaye iktidarının arkasında da İsrail'i destekleyen aynı emperyalist güçler bulunmasından dolayı gereklidir.

Toplam Kalite (Sömürme) Çemberleri

İşçilerin bedensel sömürüsüyle yetinmeyen patronlar, işçileri beyin olarak da sömürmenin planlarını yapılmaya başladılar. Japonya'da ilk defa uygulanan, bugün ise büyük sendromların yaşanmasına neden olan Toplam Kalite Çemberleri, (TKÇ) işçilerin beyinsel olarak sömürüye açılmasını da sağladı. Hedef işten arta kalan zamanda ve işyerinde işçinin tüm zamanını işyerine ayırmasını sağlamak yani işçiyi beyin olarak da sömürmek.

Ben de TKÇ'yi Türkiye'de uygulamaya ilk başlayan işletmelerden birinde çalışmıştım. Yaklaşık olarak 13-14 yıl önce çalışmaya ilk başladığımda, bu sömürü çarkının insanları değil, insanlığı ezip geçmeyi hedeflediğini anlamak zordu. Herşey öylesine ince hesaplanmış, öylesine uzun vadeli programlanmıştı ki, orada geleceğe dair çıkıp bir şeyler söylemeniz halinde en yakın işçi arkadaşınızı karşınızda bulacağınız kesin gibi bir şeydi. İlk başta sosyal alanların (yemekhane, çay salonu, futbol sahası, voleybol sahası, tenis kortu, masa tenisi, soyunma odaları vb.) iyileştirilmesi yapıldı. Çelik tabldot kapları yerini porselen tabaklara bıraktı. İş kazasız ve geçen her 30 günde kola 24 saat ücretsiz dağıtıldı. Ayrıca katlamalı olarak altın çekilişi yapılmaya başlandı. Tabii ki gün çoğaldıkça işçiler üzerinde stres artmaya başladı. Öyle ki iş kazası yaptığı halde saklayanlar oldu. Saklamayanlara diğer arkadaşları "vatan haini" gibi bakar oldu. Artık ilk tohumlar atılmış ve bundan sonra çim misali çok sulayıp çabuk biçip kökü kalınlaştırmak ve sağlamlaştırmak kalmıştı.

Benim bu işyerinden atılmam ise holdingin patronunun (bir dönem TÜSİAD başkanlığı yapmış) talimatı ile olmuştu. 1 Mayıs'la ilgili görüşlerimden hoşlanmamıştı.

Uzunca bir aradan sonra geçenlerde fabrikada halen çalışan bir arkadaşı gördüm. Anlattıklarını duyunca olayın tahminlerimizin de ötesinde olduğunu anladım. Arkadaşım şu anda 200 kişinin üzerinde sendikalı çalışanı olan bu fabrikada kendisi de dahil hiç kimsenin üç taneden fazla arkadaşı olmadığını, bunların da hiçbir zaman dostluk sınırına ulaşma şansının bulunmadığını söyledi. Bireyselleştirmenin gelmiş olduğu korkunç noktayı görmüş oldum. Çalışma koşullarıyla ilgili söyledikleri ise, sömürünün zirveye tırmanmış olduğunun kanıtı durumundaydı.

İşyerinde tüm işler ekipler üzerinden yürütülmeye başlanmış. Size çalışıp çalışmama, hatta vardiya ayarlama konusunda hiç kimse bir şey demiyormuş. Adeta "kendi işyeriniz" gibi... Herşeyi takımlar ve ekiplerdeki işçiler kararlaştırıyormuş. Öyle ki, fabrikadaki makinaları kuran mühendislerin bugün gelseler bu makineleri çalıştıramayacağını, hatta tanıyamayacağını iddia ediyor. Anlattığına göre her yıl 1 kişi ekip liderliği yapıyormuş. Ekip lideri olan kişi makine üzerinde en az 3 tane geliştirme projesi üretmek zorundaymış. Eğer üretemezse bu onun kötü günde kapı önünde kendisini görmesiyle eş anlama geliyormuş. Tüm işçiler makine mühendisi gibi görülüyorlarmış. "Ben ne anlarım makineden ama bizi öyle bir duruma sokmuşlar ki, hepimiz birer makine mühendisi gibi olmuş durumdayız. Tabii bu da bizim beyin olarak sömürülmemizin sınırlarını artırmaktadır. Artı yaşadığımız her saat, gece rüyalarımız bile işle ilgili oldu. Yani işle yatıp işle kalkıyoruz. Bunun sonu nereye varır bunu bilebilmemin imkanı yok. Hemen hemen tüm işçiler evlerine bilgisayar almış durumda ve onlarca işle ilgili dosyaya her gün yenileri eklenmekte" diyor bu arkadaş.

Bugün 13-14 yıl sonra Toplam Kalite Çemberleri uygulamasının getirmiş olduğunu bir kelime ile özetledi; "İnsanlığımızı kaybettik, artık hepimiz makinenin birer parçası gibiyiz!"

Toplam Kalite (Sömürme) Çemberleri çarkların içinde insanlığa dair ne varsa öğüterek dönmeye devam ediyor. Bu çarkı durdurmak, bu çarka çomak sokmak ise öncü/bilinçli işçilerin önünde bir sorumluluk olarak durmakta. İnsanlığın geleceği için vakit kaybetmeden çomakları ele almalıyız.

Sınıf bilinçli bir işçi

İyi sözleşme yapabilmek taban örgütlülüğünden geçer...

4857 sayılı kölelik yasası geçen yıl yasalaştı. İşçi sınıfının örgütlü bir mücadele ortaya koyamamasından dolayı, DSP-MHP-ANAP koalisyonunun hazırladığı yasayı AKP hükümeti aynen meclisten geçirdi. Tabii bu yasanın arkasındaki asıl güç TÜSİAD-MÜSİAD-TOBB, TİSK... gibi sermaye örgütleri ve onların emperyalist uzantılarıdır.

O günlerde, yaklaşık iki yıl önce, Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Bülteni olarak özel bir broşür yayınlamış ve bu yasaya karşı mücadele birliğini tabandan örgütlemek için çaba sarfetmiştik. Önemli bir saldırıyla karşı karşıya bulunmamıza rağmen anlamlı bir birliktelik kurulamamıştı. Daha sonra İstanbul Şubeler Platformu denenmiş, bu girişim de geride bıraktığı dersler dışında, yasayı engelleyecek bir mücadele hattı izleyememişti.

Tabii bütün bunlar anlamlı ve yapılması gereken şeylerdi. Neden anlamlı bir karşı duruş sergilenemediğinin yanıtını ise, biraz daha gerilere giderek vermek gerekir.

Ankara Ulucanlar cezaevi katliamı sabahında Amerika'ya giden dönemin başbakanı Ecevit uçakta, "Özelleştirmeler ve diğer yasal değişiklikleri yapabilmemiz için cezaevlerini kontrol altına almak zorundayız" demişti. Arkasından 19 Aralık katliamı ve F tipi hücreler dönemi yaşandı ve yaşanıyor. Devrimciler, F tiplerinin işçi ve emekçiler için yapıldığını, asıl amacın devrimcileri, işçi sınıfının öncülerini sınıftan izole etmek olduğunu daha o gün söylemişti.

Peki 19 Aralık sonrası ne oldu? Tüm kölelik yasaları bir bir çıkarılmadı mı? Daha önce böyle bir şeye cesaret edemeyenler, bu zamana kadar yakalayamadıkları bu fırsatı iyi değerlendirmediler mi?

Önümüzdeki aylarda metal iş kolunda sözleşmeler başlayacak. Bir avuç kalmış sendikalı işçiler de bugünden bir telaş başgöstermiş durumda. İş yasasında yapılan değişiklikle işyeri kavramı değiştirilmişti. Böyle olunca bugün örgütlü olan neredeyse tüm fabrikalarda yetki sorunu gündeme gelmiş durumda. Bunun stresi ile sendikalar ve "öncü" işçilerde iyi bir sözleşme telaşının yerini yetki sorunu almış durumda.

Yıllardır "çağdaş sendikacılık" anlayışıyla hareket edenlerin ve "mevcut durumu gözönünde bulundurmak" deyimini rehber edenlerin, bugün yapabilecekleri pek fazla bir şey yok. İşçileri siyasetten uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapan bu anlayış için işçilerin sadece genel kurullarda kendileri için ellerini indirip kaldıran birer robota dönmesi yeterli idi.

Peki o bu dönem sözleşmelerde ne olacak? Fazla alternatifsiz bir toplusözleşme dönemi olacağı kesin. Birincisi patronla oturup anlaşılacak ve yetkiye itiraz etmemesi karşılığında önümüze konulan satış sözleşmesi imzalanacak. Ya da her türlü sonucu göze alarak direnişle karşılanacak. Grev çadırları kurulup, davullarının tokmaklarına sarılınacak.

Tabii ki direnmek, iyi bir toplusözleşme yapmak ancak iyi bir hazırlık dönemi çalışması ile mümkün olur. Yoksa haydi şunu yapacağız demek ile bu işlerin olmayacağı malum. Bugünden itibaren öncü işçilere dünden çok daha ağır sorumluluklar düşmektedir. Önümüzde taban örgütlülüklerini kurabilecek, bu örgütlülükleri çevre fabrikalarla örecek zaman var. Bugünden çalışmalara dört elle sarılmak zorundayız.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır!

TÜPRAŞ'ın satışı iptal edildi

TÜPRAŞ, fiyatının çok altında bir rakamla Rus mafyasıyla bağlantılı olan Efremov adlı bir şirket ile yerli ortağı Zorlu Holding'e satılmıştı. Hükümet, kendi yasalarını çiğneyerek yaptı bu satışı. Petrol-İş Sendikası'nın "satışın iptali" için açtığı dava sonucunda satış, mahkeme kararıyla iptal edildi.

Sermaye çevreleri ile AKP hükümeti için bir "şamar" olan iptal kararı, işçilerin kararlı tutumu ve Petrol-İş Sendikası'nın şaibeli satışı belgeleyen titiz çalışması sayesinde mümkün oldu.

İptal kararı, verilen mücadelenin, harcanan emeğin boşa gitmediğini gösterdi. Bu yönüyle önemli bir kazanımdır. Ancak bu saldırının püskürtülmesi anlamına da gelmiyor. Bir süreliğine ertelenmesidir sözkonusu olan. Zira AKP hükümetinin yasal engeli ortadan kaldırıp TÜPRAŞ'ı tekrar satışa çıkaracaklarına kuşku yok. Zaten hükümet tarafından yapılan ilk açıklamalarda bu dile getiriliyor.

İşçi sınıfının kazanımlarının gaspedilmesi ve örgütlülüğünün dağıtılması anlamına da gelen özelleştirme saldırısı tüm hızıyla devam edecek.

Her türlü özelleştirme saldırısını püskürtebilmek için TÜPRAŞ, Petkim, Sümerbank, Tekel, Telekom... işçilerinin birleşik-militan mücadelesi şarttır...

İnsanca yaşamaya yeten asgari ücreti ancak direnirsek kazanabiliriz!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 120 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Haziran 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST